Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 8. *Den 15 Januar. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaarsconferencen for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Store Saltsøstad, begyndende d. 6. Octbr. 1863, Kl. 10 Form.

(Fra „Millennial Star.")

Mange af de Hellige fra de forskjellige Settlementer vare, begunstigede af et sjeldent smukt Veir, tidlig om Morgenen den 6te Octbr. i Byen; Kl. 10 Formiddag var Bowery opfyldt af Folk og Antallet tiltog indtil alle Siddepladser vare optagne, og der stode omtrent halvt saa mange Tilhørere udenfor som der vare inden i Bowery.

Paa Forhøiningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young og Heber C. Kimball.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, John Van Cott og Jacob Gates.

Af Overpræsternes Præsidentskab: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Young og Seth Taft.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long; desforuden et stort Antal Biskopper fra Settlementerne og mange af de nylig fra Europa hjemvendte Missionairer.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsident Young.

Choret sang: „O God our help in ages past."

Ældste Orson Hyde aabnede Confe-

rencen med Bøn, nedkaldende den Høiestes Velsignelser over Alle, som vare og maatte komme til Mødet, saavelsom over al Israel baade i Zion og i Adspredelsen.

Under Mødet bleve mange gode og værdifulde Lærdomme givne de Hellige af Præs. Young, Kimball og de tolv Apostler og af de Ældster, der talte; den første Dag prædikede Præs. Young som følger:

Jeg antager neppe I, mine Brødre og Søstre, ville høre mig meget medens vi have Conferencemøde. Dersom jeg havde Tro, eller I havde den for mig, tilstrækkelig til at gjøre mig rask og stærk nok til at tale saaledes som jeg kunde ønske og saa ofte som Guds Aand vilde tale igjennem mig, vilde jeg endnu have meget at sige Folket.

Jeg har altid været og er ogsaa nu tilfreds over, at vi behøve endnu at lære meget, thi Alt kan læres og opnaaes. Vi kunne kun erholde Lidt af Gangen, og det er kun de Trofaste, der kunne lære hvad der er Guds aabenbarede Villie, og de kunne endda kun modtage „Linie efter Linie og Bud paa Bud, Lidt her og Lidt der," og velsignet er den Mand eller Qvinde, der opsamler af Livets Ord. De Sidste-Dages Hellige skulle endnu lære Meget for at blive fuldkomne og berede dem til Menneskenes Søns Tilkommelse.

Vi have hørt en heel Deel idag og vi ville endnu høre mere imorgen og den næste Dag eller saalænge som Conferencen varer; hvorlænge dette vil blive, kan jeg endnu ikke sige.

Af de Bemærkninger, som ere blevne gjorte her idag, have mange lagt Beslag paa min Opmærksomhed. Der er Eet, som jeg vil omtale, og det er om den Fremmede, som reiser igjennem vort Land for at søge efter Guld eller efter et Tilflugtssted, alt eftersom Tilfældet er. Jeg kunde ønske, at de Hellige, som boe i disse Bjergegne, maatte forstaae, at det er nødvendigt vi ere her, at hundreder og tusinder af Sidste-Dages Hellige komme hertil nu og at hundreder og tusinder Andre, som ikke ere Hellige, ogsaa reise her igjennem, kommende fra Østen, begivende sig Nord eller Vest for os eller i andre Retninger, hvor de haabe at finde et Hjem og at de gjøre dette af Nødvendighed, thi de flygte bort fra Sorger og Bekymringer. Skarer af gode og ærlige Mænd blive indkaldte til de forskjellige Armeer, der nu bestaae i Landet, førende Krig mod hinanden, af hvilke nogle tragte efter Berømmelse som Militaire og andre gaae i Krigen for at vise deres Fædrelandskjærlighed; der kan i Sandhed opregnes mange Grunde for at Mænd udsætte sig selv for at tabe Livet paa Valpladsen; der er ogsaa en Deel af de Fredsommelige, som ikke ønske at være Vidner til deres Landsmænds Blodsudgydelse, der tage bort fra Krigsskuepladsen. Det er især Mænd af denne Slags, der nu reise gjennem dette Territorium til andre Steder, og jeg troer, de ere ligesaa gode som Nogen af dem, der tidligere er reist gjennem dette Land; de ere Mennesker, der ønske at leve i Fred og være langt borte fra det Sted, hvor Partikampe gjøre sig gjeldende. Jeg kan for min Deel ikke finde noget urigtigt i dette.

Jeg vil raade de Hellige til ikke at være bange for at tage sex Dollars for hundrede Pund Meel, eller mere, dersom Melet er det værd, naar disse Reisende komme med deres Poser fulde af Guldstøv for at afkjøbe Eder Eders Frembringelser. At føle Menneskekjærlighed er ophøiende, og Kjærlighed til Hjemstavnen og Fædrelandet er en Plads værd i de bedste og ædleste Menneskers Hjerter, men jeg kan ikke fatte, at vi handle imod disse ædle Følelser ved at sælge vore Hænders Frembringelser til den Reisende for mindre end hvad det selv har kostet os, og

han vil være ligesaa tilfreds med at give en rimelig Priis for det, han afkjøber os, som han vilde være ved at faae det for dets halve Værdi. Enhver fornuftig Landmand maa vide, at det koster ham godt og vel 6 Dollars for at frembringe 100 Pund Meel. Dersom jeg undertrykker Eder ved saaledes som nu at lære Eder at være forsigtige, vil jeg vedblive at undertrykke Eder. Har jeg nogensinde ved Exempel eller Befaling lært Eder at tilbageholde Arbeideren sin Løn? Nei, aldrig Kan Nogen med Rette anklage mig for at have berøvet den Fattige eller Fremmede Midler til at erhverve sig Livets Nødvendigheder her? Nei. Men jeg kan med Rette blive anklaget for at have nødet Mænd, saavidt muligt, til at arbeide for deres Ophold; for at have lært dem at tilfredsstille deres Nødvendigheder og at samle sig Rigdomme; at gjøre sig uafhængige ved standhaftig at arbeide sig fremad og at drage Omsorg for de timelige Velsignelser, Gud tildeler dem.

Der findes maaskee Nogle, der ville fortælle Eder, at I ere berøvede den frie Udøvelse af Eders Rettigheder ved „Mormonernes“ Indblanding, medens I dog hver Dag, I leve, nyde frie Mænds Rettigheder og ere trofaste Opretholdere af den værdifulde Gave, vore Forfædre skjenkede os ved vort nu lidende Fædrelands Constitution. De, som ville fortælle Eder dette, ville ogsaa indbilde Eder, at det er hver Mands og Qvindes Rettighed at prostituere sig og lade sig besmitte af det Skarn, der flyder omkring blandt den Menneskemasse, der for Nærværende drives til Raseri og Galskab af Krigens Dæmon. Dette er ikke, strengt taget, en Ret, som hvert Menneske tilkommer, men det er tvertimod Enhvers Ret, baade enkelte Individers saavelsom hele Nationers, at undgaae Vanhelligelse og holde fast paa Retten til at leve et helligt, dydigt og retskaffent Levnet, saaledes at man kan være retfærdiggjort for Himmelen og for alle de Gode, som leve paa Jorden. De samme Individer troe der lægges Baand paa deres Rettigheder, fordi de ikke kunne trænge sig ind i vore Huse og forføre vore Hustruer og Døttre og fordi de ikke kunne forandre vore gode huuslige Foranstaltninger til den samme lave Tilstand, hvori denne vanartede Slægt befinder sig. Det er deres Rettighed at passe deres egne Sager, og vi føle os fuldkommen istand til at passe vore.

Saadanne Individer vil jeg vaage over, og jeg ønsker, alle Israels Ældster ogsaa vilde være paa deres Post og holde saadanne Fredsforstyrrere borte. Ingen skal finde mig sovende eller uvirksom, og begynder jeg først at komme i Kast med dem, skulle de faae at vide hvem der ere de første Nybyggere her i dette Territorium.

Behandl den gjennemreisende Fremmede med Venlighed og Artighed; behandl Alle høfligt, som respectere Eder og Eders Rettigheder som amerikanske Borgere. „Fred paa Jorden og i Menneskene en Velbehagelighed“ er Aanden i Jesu Christi Evangelium; men naar Mænd i hundred- og tusindviis drives til Slagteren, vidner det om, at der maa være en Adskillelse mellem dem og Gud og ogsaa mellem dem og Frihedens Institutioner; dersom Engle kunne græde, saa gjøre de det vistnok over Menneskenes Uvidenhed, Blindhed, Fordærvelse og Grumhed.

Hvad er Aarsag til denne Ødslen med Menneskeliv og Rigdomme? I et kort og tydeligt Sprog vil Svaret lyde saaledes: En Deel af Landets Beboere ønsker at beholde Negrene eller de sorte Slaver, medens den anden Deel ønsker at befrie dem, og det synes, at den næsten vil tilbede dem. Lad hvo som vil holde paa dem eller befrie dem. Jeg vilde ikke

slaaes et eneste Dieblik derom, thi Menneskets Forbedring bliver slet ikke befordret en Smule ved den ødelæggende Krig, der nu raser i vort ulykkelige Fædreland.

Cham skal vedblive at være Tjeneres Tjener for sine Brødre, saaledes som Herren har bestemt, indtil Forbandelsen bliver borttagen. Vil den nærværende Krig befrie Slaverne? Nei; men i det Sted ødelægges nu i tusindviis af de Sorte. Mange af Negrene blive behandlede værre end vi behandle vore Dyr; men Menneskene ville blive kaldte til Regnskab for paa hvilken Maade de behandle Negrene, og de vilde blive straffede som skyldige af den retfærdige Dommer, hvis Egenskaber ere Retfærdighed og Sandhed.

Behandl Slaverne venligt og lad dem leve, thi Cham skal være Tjeneres Tjener indtil Forbandelsen bliver borttagen. Kunne I tilintetgjøre den Almægtiges Planer? Nei, I kunne ikke. Alligevel troe vore christne Brødre, at de kunne forandre den af Herren tagne Beslutning om Chams Efterkommere; de kunne dog ikke gjøre det, om de endog dræbe Tusinder og Titusinder af dem.

Ifølge Beretningerne, som ogsaa efter al Sandsynlighed, er ikke mindre end een Million Mennesker fra tyve til fyrretyve Aars Alderen faldne i denne unyttige Krig i lidt over to Aar, og dette kun for at tilfredsstille nogle Enkeltes Indfald — jeg veed ikke enten jeg skal kalde dem Abolitionister, Slavehandlere eller politiske Aspiranter. Lad dem gaae under hvad Navn de ville, de ødsle alligevel Menneskeliv hen, og det synes, at de ville ikke blive tilfredsstillede førend de have bragt almindelig Forvirring og Ødelæggelse over hele Landet; det lader til de ville ødelægge hvert enkelt Individ, maaskee de ville, dog troer jeg det ikke.

Vide I, at Herren regjerer? Dette er enten Guds Rige eller ogsaa Intet for de Sidste-Dages Hellige.

Vide I, at det er den ellevte Time i hvilken Satan regjerer paa Jorden? Jesus kommer for at regjere, og jeg vil sige til Alle, som frygte og skjælve for deres Fjender: vær ikke bange, men bær hellere Frygt for at gjøre Gud imod og overtræde hans Love; frygt for at gjøre Ondt mod din Broder eller mod noget Væsen paa Jorden, og frygt ikke for Satan og hans Magt, ei heller dem, der kun have Magt til at slaae Legemet ihjel, thi Gud vil bevare sit Folk.

Vi samle stadig mere og mere Leer til Møllen. Jeg har hørt mange af de Nyankomne sige: „O, dersom jeg blot havde været med Eder, da I bleve prøvede og forfulgte." Vi have lovet dem alle de Prøvelser, der ere nødvendige for dem, naar de blot ville være taalmodige.

Ville I være taalmodige og stole paa Gud og modtage alle Prøvelser med Taknemmelighed, anerkjendende Herrens Haand deri? I ville faae alle de Prøvelser, I kunne overvinde eller taale. Der er Nogle, som lade sig friste af den allerubetydeligste Ting og kalde det en Prøvelse. Da Br. Kimball og jeg for et Par Uger siden besøgte Øerne i Store Saltsø, fremkaldte vi vistnok mangen en Formodning og Mistanke hos Nogle. Jeg havde tænkt, det kunde være godt at bekjendtgjøre i „Deseret News" naar jeg reiste bort og kom tilbage, og jeg kan da ligesaa godt underrette Eder om det nu; det er min Bestemmelse at reise til Sanpete og maaskee ogsaa til de sydlige Settlementer i dette Efteraar. Hvis jeg reiser, haaber jeg, mine Brødre og Søstre ville være tilfredse dermed, thi jeg vil komme, gaae, staae og handle akkurat som jeg bliver veiledet dertil af Guds Aand; Gud er min Hjælper og jeg beder Ingen om nogen Hjælp. Amen.

Torsdag Eftermiddag bleve Kirkens Authoriteter foreslaaede til Opholdelse af Ældste Amasa M. Lyman; alle Forslag bleve eenstemmig vedtagne.

Førend Conferencen sluttedes den 9de October, gjorde Præsident Young følgende Bemærkninger:

Jeg føler til at tale om nogle enkelte Ting, der hvile paa mit Sind.

Jeg vil blot bemærke, som Br. John Taylor allerede har omtalt, at jeg haaber de Oprigtige af Hjertet ville vedblive at være oprigtige og ærlige; at erindre deres Bønner og i Særdeleshed at holde Guds Bud; jeg vilde ogsaa ønske, at I efterkomme Tiendeloven, hvis I ønske det, men dersom I ikke ønske at efterkomme den, saa siig det ligefrem, paa det vi kunne rette os derefter, thi Ingen er nødt til at betale Tiende, men det er en frivillig Handling, der kan opfyldes eller efterlades efter Behag. Dersom vi frivillig give Tiende, er det godt; dersom vi ikke af egen Villie føle til at yde Noget og ikke finde Fornøielse deri, lad os da sige det og dermed være tilfreds.

Vi tale meget om vor Religion. Det er ikke min Mening at tale meget herom og opregne Kjendsgjerninger eller Beviser, som jeg er i Besiddelse af og som ere uimodsigelige, men jeg vil kun sige, at jeg har den Overbeviisning, at vor Religion er simpelthen Sandheden. Alt kan udtrykkes i denne ene Sætning — den indbefatter al Sandhed, hvor den end findes, i alle Guds og Menneskets Gjerninger, hvadenten synlige eller usynlige for det menneskelige Øie. Den er den eneste Grundvold for sand Religion i Himmelen og paa Jorden og som er istand til at ophøie Mennesket til Guds Nærværelse, og dette vil den gjøre mod Alle, som antage dens Love og leve trofast efter dens Forskrifter. Denne Tanke glæder og fryder det tænkende Sind, thi, som allerede før er bleven bemærket, i Mennesket er Spiren nedlagt til alle de Egenskaber og den Magt, som Gud vor himmelske Fader besidder.

Jeg ønsker at I skulle forstaae, at Synd er ikke nogen Egenskab i Menneskets Natur, men derimod en Fordreielse af de Egenskaber og Misbrug af de Evner, Gud har skjænket Menneskene.

Retfærdighed leder til en evig Vedvaren af den frembragte Fornuft, medens Synden bevirker dens Ødelæggelse. Hvis det var nødvendigt, kunde vi drage omfattende, belærende og interessante Beviser til Grund herfor af en bibelsk og philosophisk Natur. Jeg vil dog kun bemærke, at Gud er fuldkommen i alle sine physiske og aandelige Egenskaber, hvorimod vi kun besidde vore i Skrøbelighed og Ufuldkommenhed, thi de ere fordærvede ved Synd og ved Følgerne af Faldet. Herren raader fuldkommen over Synd og Død; vi derimod ere underkastede begge Dele, og disse have jo ogsaa udøvet deres Herredømme over Alt, hvad der hører til denne Jord; han er ophøiet og lever i Overeensstemmelse med Lovene for Sandhed; han leder alle Menneskers Handlinger, opreiser en Nation her og nedstyrter en anden der, efter Behag, naar han finder det kan fremme hans Hensigter.

Vi see ofte hvorledes Mænd pludselig blive ophøiede og mægtige, klædte i kongeligt Klædebon, besidde Titler og Rigdomme, men blive ligesaa pludselig berøvet al deres Pragt og have maattet give efter for Døden.

Saaledes kan Herren handle, snart giver og snart tager han; vi Dødelige besidde ikke denne Magt, men vi søge at faae den. Naar vi tale om at bygge et Tempel, lad os da ikke glemme, at vi kunne ikke give ham Noget. „Men Salomo byggede ham et Huus. Dog den Høieste boer ikke i Templer, gjorte med

Hænder, som Propheten siger. Himmelen er min Throne, men Jorden mine Fødders Skammel, hvad Huus ville I bygge mig? siger Herren, eller hvor er min Hviles Sted? Haver ikke min Haand gjort alt dette?" „Dersom jeg hungrede, vilde jeg ikke sige Dig det; thi Jorderige hører mig til og dens Fylde." Han beder os ikke hverken om Brød eller Frugt, thi han eier langt bedre Frugter end vi kunne frembringe, og hans Brød er finere og af bedre Qvalitet end vort; han ønsker hverken vor Føde eller vore Klæder, men han har skabt og dannet Alt til Forherligelse.

Herren siger, at Jorden bestaaer sin Dannelse; den er bleven døbt med Vand og vil i Fremtiden blive døbt med den Hellig-Aand og Ild for at den kan være beredt til at indgaae i en celestial Tilstand i hans Nærværelse; Alt, hvad der findes paa Jorden, har ligesom Jorden selv underkastet sig Hensigten med dets Frembringelse. Naar man betragter Sagen fra denne Side, kunde man maaskee spørge, hvorfor vi opbygge Templer. Vi gjøre dette fordi der ikke paa hele Jordens Overflade findes et Huus, der er opført til Guds Ære og som paa alle Maader kan sammenlignes med hans Væsen eller som han bestandig kan kalde sit Huus.

Der er Steder paa Jorden, hvor Herren kan komme til og boe, om han vil; de kunne maaskee findes paa Bjergenes Top, i Huler eller paa Steder, hvor det syndefulde Menneske aldrig har sat sin Fod.

Herren forlanger hans Tjenere skulle bygge ham et Huus, som han kan komme til og i hvilket han kan kundgjøre sin Villie. Dette Emne aabner en vidtudstrakt Mark for mit Blik, over hvilket jeg dog ikke skal tale meget idag. Naar jeg undertiden see de Mænd, som arbeide paa vort Tempel, nære Forbandelser i deres Hjerter, lad mig da sige Eder, at jeg ønsker hellere, at de vilde forlade Tempelpladsen og aldrig indfinde sig der mere førend de ere helligede for Gud og hans Gjerning. Det samme gjælder om uredelige Mænd. Vi maae taale mange Ting med Taalmodighed, som vi ikke kunne forandre under de nærværende Omstændigheder og i vor nærværende ufuldkomne Tilstand. Vi ønske at bygge et godt Huus, passende indbeelt og udziret, som skal blive berømt for dets Skjønhed, og da overgive det til Herrens Varetægt efter at have tillaaset det, medmindre han skulde sige: Gaae ind i dette mit Huus og udøver der mit hellige Præstedømmes Ordinantser, eftersom jeg skal befale Eder.

Vi have allerede opført to Templer — et i Kirtland, Ohio, og et Nauvoo, Illinois. Vi begyndte at lægge Grundvolden til et i Far West, Missouri. I vide Alle, hvorledes det gik med Templet i Nauvoo. Det blev nedbrændt, det vil sige, alle de brændbare Stoffer i det, og Murene ere senere blevne nedrevne og brugte til Opførelsen af private Huse osv. Jeg synes bedre om, at det blev ødelagt end om det havde faldet i de Ugudeliges Hænder. Dersom de Hellige ikke kunne leve saaledes, at de kunne beholde Templet, naar det eengang er opført, vilde jeg hellere, at der aldrig byggedes noget. Gud befalede os at bygge et Tempel i Nauvoo, hvilket vi ogsaa gjorde, og jeg troer, vi udførte vort Arbeide temmelig godt. Der ere Ældster tilstede her idag, som byggede paa det Tempel og ikke eiede Skoe at tage paa Fødderne, og manglede næsten baade Beenklæder og Linned til at skjule deres Legeme med.

Vi udførte Arbeidet, og det endog i kortere Tid end den, Herren havde givet os at gjøre det i. Apostaterne sagde, vi kunde aldrig udføre det store Arbeide, men vi saa dog, at ved Guds Hjælp blev

det gjort og antaget af Herren. Apostater bygge aldrig Templer til Guds Ære, men det er de Hellige, der ere kaldede til at gjøre det.

Skulle vi opføre Templet eller ikke? Det skal være akkurat som vi føle til. Jeg er ligesaa rede til at afskedige alle dem, der arbeide paa Templet, som I ere. Jeg er forvisset om, at Folket vil sige: lad Templet blive opført; skulde jeg spørge dem, der arbeide derpaa, om de ere villige til at vedblive at arbeide, vilde de Alle sige: ja, Herrren ønsker vi skulle arbeide, og vi ere villige dertil, endskjøndt vi kunne faae mere Betaling ved at arbeide andre Steder end ved at bygge offentlige Bygninger.

Kunne I forlange af mig som Forvalter for Kirken at give høiere Betaling end den, Folket giver mig til Arbeidernes Udførelse. I maae see paa Sagen fra begge Sider, men desuagtet kan Ingen med Ret forlange, at jeg skal betale mere end jeg kan. Er det ikke rigtigt? Døm selv.

Har Herren befalet os at betale Tiende? Jo. Han fordrer Tiendedelen af vor Fortjeneste. Dersom man tilbageholder Tienden, og Templet alligevel bliver opført, kunne saa de, der nægtede at betale Tiende, gaae derind og modtage Ordinantserne til Frelse for dem selv og deres Afdøde? Hvis de kunne, maa jeg bekjende, at jeg forstaaer mig ikke paa Guds Forordninger, ei heller paa hans Retfærdighed, Sanddruhed og Naade.

Templet, som der nu arbeides paa, skal fuldføres; men Gud forbød, at det skulde bygges for den Ugudelige, Hykleren, Apostaten eller andre elendige Skabninger, som ere dannede i Guds Billede, paa det de ikke skulde indgaae i det og besmitte det; førend dette skulde skee, ønsker jeg hellere, at Templet aldrig blev bygget. Vi agte dog at fuldføre det.

Hvis Herren tillader, at Guldminerne blive aabnede her, vil han lede det saaledes, at det bliver til Gavn for hans Hellige og til Opbyggelsen af hans Rige. Vi have mange Venner, som ikke ere i Kirken — som ikke have annammet Evanliet. Vi have mange politiske og rige Venner; der er i tusindviis af Mænd, der ere vore Venner for Vindings Skyld, for at nyde Fred og Livets Behageligheder, for Sølvets, Guldets, Godsets, Huses og Markers Skyld og for andre Eiendele, Mennesket kan erholde paa Jorden, thi de elske at leve paa Jorden og nyde dens Frugter. Der er Tusinder, som kunne see, at dette Folk lever efter moralske Grundsætninger, der vil styrke og opretholde deres Legemer, før ikke at sige noget om at de ogsaa angaae Gud og det tilkommende Liv. Der er Skarer, som ønske at henleve deres Liv uden at komme af Dage ved Vold, Mord eller Lemlæstelser af Pøbelhobe; de synes, at Jorden er et skjønt Sted at leve paa, og de ønske at leve sammen med deres Familie og Venner saalænge som muligt. Vi have virkelig mange Venner, og dersom Herren tilsteder, at Guldminer skal aabnes her, er jeg overtydet om, at det vil skee for at vi dermed kunne pryde det Tempel, vi nu opføre, og ogsaa bruge noget deraf som Penge.

Guds Aand vil ikke boe i vore Hjerter uden de ere hellige og rene, og Herren vil ikke gaae ind i et Tempel uden det er indviet og helliget for ham. Dersom vi kunde bedække Templets Gange med Guld, saa at Herren kunde gaae paa det, vilde det glæde mig, og endnu mere, om ingen menneskelige Fødder fordærvede det. Guld er et af de ædleste Metaller og vil ikke undergaae saamegen Forandring som andre ville, endskjøndt Alt hvad vi kjende maa undergaae nogen Forandring eller en Rensningsproces. De Ugudelige elske dette Metal af Ærgjerrighed,

medens Herren og hans Hellige ville bruge det til at brolægge Zions Gader og bedække Alterne og Prædikestolene med i Templerne og ogsaa forfærdige Redskaber af det til Herrens Præster for at de kunne bruge disse, naar de offre til den Høieste, og vi ville ogsaa bruge det til andre Ting.

Der er nogle Beseglings-Ordinantser, som vi ikke kunne administrere i det Huus, vi nu bruge til Begavelses-Huus; vi kunne kun benytte det til enkelte af Præstedømmets Ordinantser, som høre til Begavelserne. Der er høiere Ordinantser, som ikke kunne udøves deri; vi ønske derfor et Tempel, men jeg er ganske villig til at vente et Par Aar endnu paa dets Opførelse; jeg ønsker, at det maa blive bygget paa en saadan Maade, at det maa vare hele Millenniet. Dette er ikke det eneste Tempel, vi skulle bygge; der vil blive bygget hundreder og tusinder af dem og de ville blive helligede og indviede til Herren. Det Tempel, vi nu opføre, vil blive bekjendt som det første de Sidste-Dages Hellige byggede imellem Bjergene. Naar det tusindaarige Rige er hengaaet, og alle de af Adams Sønner og Døttre lige ned til den Sidste af deres Slægt, som Evangeliets Naade har omfattet, ere blevne forløste og frelste ved deres Børns Modtagelse af Ordinantserne for dem i de mange Templer, der skulle bygges, ønsker jeg, at vort nu under Opførelse værende Tempel skal staae som en Erindring om den Tro, Flid og Udholdenhed, de Hellige besad i det nittende Aarhundrede.

(Fortsættes Side 123.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi optage efter „Millennial Star“ Følgende:

Guds Godhed og Magt.

De Lærdomme, Jesus gav sine Disciple om Troens Grundsætninger, da han vandrede her paa Jorden, vare aldeles nye for den dalevende Generation. De kom i aabenbar Modsætning til den verdslige Viisdom, som dengang fandtes, og de omhuggede alle de Skikke og Regler, efter hvilke man dengang troede Menneskene skulde regjeres. Folk tænkte dengang ligesom de nu troe, at det gik hvert Menneske i dette Liv eftersom han selv beredte sig det; at Enhver vilde gjøre Fremgang i Forhold til den Klogskab, han besad, og at den, der besad Styrke, vilde overvinde Alt og Alle. De lagde derfor megen Vægt paa, hvad de skulde spise og drikke og hvormed de skulde klæde sig, thi de troede, at deres Lykke var afhængig af hvor megen Tanke de offrede disse materielle Næringsmidler og ogsaa af de nye Opfindelser, de maatte gjøre i disse Henseender. Frelseren lærte derimod sine Apostler, at de skulde banlyse saadanne Tanker og Begreber. Han lærte dem, at de skulde ikke bekymre dem for Livet, for hvad de skulde æde, drikke eller iføre sig, „thi Livet,“ sagde han, „er mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne. Seer til Himmelens Fugle, de saae ikke, og høste ikke, og sanke ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem; betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, spinde ikke;

men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I Lidettroende?" Frelserens Mening var den, at Gud vidste vel, de havde alle disse Ting behov. Han lærte dem endvidere, at naar Herren drog saamegen Omsorg for Spurvene, som solgtes for een Penning, at ikke een af dem faldt til Jorden uden vor himmelske Faders Villie, saa vilde Gud naturligviis sørge langt bedre for dem, (Disciplene) som vare bedre end mange Spurve, og de skulde derfor ikke tænke saameget paa deres Legemer eller frygte for Livet, thi alle deres Hovedhaar vare endog talte. Ved Lærdomme af denne Slags søgte Frelseren at oprykke denne Verdens elendige Philosophi, og i dens Sted bevirke Tro og Tillid til Gud og hans Kraft. Alligevel var den Tids Traditioner og Vantro tilligemed den falske Philosophi saa indgroet i deres Natur, (skjøndt Disciplene udentvivl vare mindre beladte med disse Onder end deres Samtidige) at det var et vanskeligt Arbeide for dem at frigjøre sig fra disse og blive saa troende, som deres Herre og Mester lærte dem, saa at de skulde kunne see Sagen i et andet Lys end det, hvori hele den øvrige Verden betragtede den. Deres Tilbøielighed til at give efter for den Indflydelse, der herskede omkring dem og til at dømme Guds Gjerninger og det Hverv, de skulde udføre, efter de Regler, der almindelig vare gjeldende i den Verden, i hvilken de vare blevne opdragne og af hvilken han drog dem ud og kaldte dem til sine Disciple, bevirkede, at Frelseren ofte irettesatte dem og kaldte dem endog ved enkelte Leiligheder for: „I Lidettroende." De forlode ikke deres feilagtige Anskuelser paa eengang, thi det er vanskeligt at bortrydde Vantro og urigtige Begreber strax, men de arbeidede derpaa stadigt og vi have Aarsag til at troe, at de ved bestandig Trofasthed bleve befriede fra de vrange Meninger, de eengang havde, og i deres Sted indprentede sig den fuldkomne og guddommelige Tro, som Herren aabenbarede for dem.

Mangel paa Tro er altid en Hovedfeil i Verden, naar directe Aabenbaring fra Gud ikke nydes. Under saadanne Forhold er Mennesket udsat for at benægte Tilværelsen af den Almægtige, sjeldent i sine Udtalelser, men oftere i sin Tro, sine Lærdomme og Gjerninger. Han betænker ikke, at Gud styrer og regjerer, og han anerkjender ikke Guds Haand i de forskjellige Begivenheder, der finde Sted og i de mange Omskiftelser, der skee bestandig. Alt tilskrives Menneskets vise eller uvise Styrelse, og Skaberens Magt bliver stiltiende benægtet, som om den slet ikke existerede. Denne taabelige Skepticisme findes overalt i Verden; den har banet sig Vei til alle Samfundsclasser — den Rige som den Fattige, den Lærde og Ulærde — Alle ere indhyllede i den i større eller mindre Grad. Luften er næsten opfyldt af den og den er bleven saa almindelig, at den sniger sig ind i enhver Samtale og udstrækker sig til enhver Bog, der ikke er skreven under Herrens Inspirations Indflydelse. Den Tro, Jesus indprændtede, bliver udleet og erklæret som aldeles ubrugelig i vor oplyste Tidsalder, naar den nu stundom bliver gjort til Gjenstand for Omtale. Dersom en Mand fremstaaer som en Guds Tjener og erklærer, at han ikke bekymrer sig mere om sin Føde end Himmelens Fugle og ikke tænker mere paa hvor han skal faae Klæderne fra end Lilierne paa Marken, vilde man antage ham for en Daare og ude af baade Sands og Samling. For at være populair, maa Mennesket nuomstunder gjøre sine Beregninger forud over den Løn, han skal have for sit Arbeide; han maa

have Tanken henvendt paa den næste Dag og have et klart Begreb om hvorfra hans Føde, Klæder og andre Nødvendigheder skulle komme længe forend de behøves. Hvis hans Beregninger slaae til, faaer han Verdens Roes og bliver omtalt som en klog Mand, men hvis ikke, er han udsat for at blive foragtet. Man anerkjender slet ikke Guds Styrelse med enkelte Individer mere end med Riger og Folk; man troer, at det er Herren ligegyldigt enten det enkelte Menneske moder Medgang eller Modgang og at han heller ikke bryder sig om Nationers Vee og Vel. Hvem tænker i vore Dage paa at anerkjende Herren mere for hans faderlige Styrelse med Nationer end Regenters Klogskab og Folkets gode Opførsel, og hvem troer paa den Almægtiges Styrelse ved en Nations Undergang mere end paa Statsmændenes Udueligheb?

Guds Tjenere i vore Dage have de samme Vanskeligheder at kjæmpe imod, som deres Brødre i Jesu Dage havde. Dersom de ikke havde ligesaa meget at bekjæmpe som deres Forgjængere, vilde det være forbausende. Vi tvivle ikke paa, at Jesus tænker om os som han sagde til Disciplene: „I Lidettroende." Alt hvad vi see, høre og komme i Berørelse med i Verden, har en undertrykkende Virkning paa vor Tro, og dertil kommer alle de Traditioner, vi have nedarvet fra vor Fødsel af; vi blive overvældede af alt dette, og dersom vi ikke nu og da havde Leilighed til at fornye vore Anstrengelser, vilde de tilintetgjøre den Tro, som endnu engang har banet sig Vei til Menneskenes Hjerter. Den gode Sæd kan aldrig trives hos de Sidste-Dages Hellige mere end hos de Hellige i Jesu Dage, hvis de ikke stadig dyrke den og ere omhyggelige for at bevare den og faae den til at voxe ved alle de Midler, der staae til deres Raadighed, men især ved at stride mod Vantroe og de Traditioner, der omgive og i nogle Tilfælde have Indflydelse over dem. Vi have erfaret, at der baade hos de Ældste og Hellige findes en for stor Tilbøielighed til at holde sig til den Indflydelse, der gjør sig gjeldende i denne Verden. De kunne ikke saa godt see Herren som de kunne see Mennesket; de kunne ikke saa godt fatte hans Styrelse som de opdage Menneskets Klogt, og det synes som om de ikke anerkjende Skaberens Hensigter og hans Handlemaade saameget som Skabningens Viisdom. Denne verdslige Følelse har viist sig i enkelte Tilfælde forbunden med Guds Værk; hvor dette er Tilfældet, er Mennesket naturligviis ikke istand til at øve den Tro, Jesus formanede sine Apostler at have. At opregne alle de Tilfælde, i hvilke Mangel paa den himmelske og ophøiende Tro har viist sig, vilde langt overgaae den Plads, disse Bemærkninger tør optage; men vi vide, at der i altfor mange Tilfælde mangler Tillid til Gud og hans Kraft, og denne Verdens Aand faaer Lov til at gjøre sig gjeldende altfor ofte; der stoles formeget paa „timelig Hjælp" til Udøvelsen af ethvert Foretagende, og ofte viser der sig stor Tilbøielighed til at maale det, der hører Guds Værk til, paa samme Maade som Mennesker, der mangle Tro paa og Kundskab om Evangeliet, vilde gjøre, og altfor hyppigt udtales den Mening om et Foretagende for Herrens Gjerning som muligt eller umuligt, eftersom det synes naturligt eller ikke. Efter at have skjænket denne Sag saameget Opmærksomhed, ville vi overlade det til hver Hellig at tage den Indtægt deraf, som han eller hun synes kan passe paa sig. Vi burde altid erindre, at der er et stort Fjendskab mellem den Tro, Jesus indprentede, da han var paa Jorden, og som nu i vore Dage atter er aabenbaret, og Verdens Begreber og den Vantro, der existerer i den. Lys og Mørke staae ikke i større Modsætning til hinanden, hverken i deres Udseende eller Virkninger, end

Jesu Tro og Verdens Vaner. Vi, som et Folk, maae stille os af med den Tvivl og Vantro, af hvilken vi daglig omgives, men dertil udfordres Anstrengelser, thi uden dem kunne vi aldrig indaande Troens rene og himmelske Luft eller bestandig være Led i den Kjæde, der lænker os til Jesum. Vi maae lære at betragte Alt med Troens Øine, og fra et Standpunkt, saa langt ophøiet over og fjernet fra det, fra hvilket Verden seer Begivenhederne, som Jesus var fra de vantroe Jøder, af hvilke han var omgivet. Vi maae lære, at Alt er muligt for den, der troer, og vi bør ogsaa have fuldkommen Tro og Tillid til vor himmelske Fader og stole paa hans Magt og hans Omsorg for os, thi han sørger for os nu ligesaa meget som han gjorde for vore Brødre i det første Aarhundrede. I de Dage faldt en Spurv ikke til Jorden uden hans Vidende, et enkelt Haar faldt ikke af hans Disciples Hoveder uden han vidste det, og den Mindste af dem, der troede paa ham, blev ikke foragtet, thi dersom Nogen forargede Een af de Smaae, „ham var det bedre, at der var hængt en Møllesteen om hans Hals, og han var sænket i Havets Dybhed." Han lagde dengang Mærke til alle Menneskets Handlinger og til hans Fornødenheder og han har ledet Omstændigheder og Forhold saaledes, at han fandt sig tilfreds dermed og paa samme Tid udførtes hans Hensigter; vi kunne være fuldkommen forvissede om, at han har ikke ladet sine Interesser slippe sig af Hænderne og at han ogsaa besidder den samme Magt nu, som han i de Dage udøvede til Gavn for sine Tjenere og sit Værk.

(Fortsat fra Side 120).

Jeg sagde Eder for tretten Aar siden, at hver Gang vi toge vort Værktøi i Haanden for at fortsætte med Arbeidet paa Templet, vilde vi møde Modstand. Vore Fjender ønske ikke at see os arbeide paa det, fordi vi bygge det til Guds Ære og de elske ham ikke. Hvis det er nødvendigt, er jeg villig til at standse Arbeidet paa Templet; men hvis I forlange af os, at Templet skal bygges, saa maae I være ligesaa punktlige med at betale Eders Tiende. Nogle af os ere ikke afhængige af et Tempel for at faae vore Begavelser, thi vi have allerede faaet dem ved Propheten Josephs Haand, og vi vide ogsaa hvorledes vi skulle bære os ad for at bekræfte dem paa Andre. I kunne spørge om Kirkens Ledere have faaet alle de Begavelser, som de behøve. Jeg troer, vi have faaet saamange som vi behøve i denne vor Prøvestand, om vi endog levede saalænge som Methusalem, og vi kunne ogsaa meddele Andre hvad vi selv have modtaget og nu ere i Besiddelse af, forsaavidt de ere værdige dertil. Vi ønske at bygge Templet saaledes, at vi ikke blive nødte til at skamme os over det, naar vi overgive det til Herren.

Nu vil jeg gjøre Forsamligen nogle Spørgsmaal, thi jeg mener ikke det er feilagtigt at gjøre Forespørgsler, naar man derved kan faae nogen Underretning om det, man ønsker. Understøtte Regjeringens civile og militaire Embedsmænd Personer, hvis Hensigt det er at forstyrre dette Folks Fred, og beskyttes og opmuntres de i deres forræderiske Hensigter ved militair Magt til at gjøre hvad de ville og for at forstyrre „Mormonernes" Samfund? Understøtter Regjeringen denne

onde Plan eller ikke? Bestaaer der noget Ødelæggelsesfund, af hvilket Dagdrivere lønnes og af hvilket deres Reiseomkostninger hertil betales for at de skulle gjøre Forsøg paa at faae Mænd og Qvinder til at apostasere eller vende sig bort fra Sandheden og gaae deres Fordømmelse imøde? Er det saaledes eller ei? De, der forstaae Nationernes politiske Kunstgreb, kunne strax see, at disse ere politiske Spørgsmaal. Hvem føder, klæder og betaler Omkostningerne for de Hundreder Mænd, der beskjæftige sig med at undersøge de os omliggende Bjerge og Bjergpasser for at søge efter Guld? Hvem oph, der dem, der blive sendte hertil for at beskytte Posten og Telegraphen, medens de samtidig hermed beskjæftige sig med at søge i Bjergene efter Guld? Hvem har betalt de mange Spader, Skovle og Hakker, de bringe med sig? Bleve de udsendte hertil for at beskytte Posten og Telegraphen, eller for om muligt at opdage rige Guldleier i vor umiddelbare Nærhed i den Hensigt at faae Landet oversvømmet med den Slags Folk, de ønske, og som ville søge at opløse „Mormonernes“ Samfund og haane Sandhed og Dyd? Hvem er det, der siger, at vi ere Regjeringen imod, at vi ere Oprørere eller Forrædere? Er der Nogen, der har udtrykt sig med, at det var kjedeligt „Mormonerne“ vare i Besiddelse af lidt Krudt og nogle Kugler? Jeg gjør kun disse faa Spørgsmaal, som de Sidste-Dages Hellige eller Andre kunne besvare eller lade være, eftersom de synes. Hvem har sagt, at det skulde ikke tillades „Mormonerne“ at have Vaaben og Ammunition? Var det en af Regjeringens Embedsmænd, der sagde dette — En, der er sendt hertil for at varetage Samfundets Rettigheder uden at indblande sig i Folkets private Forhold? Jeg veed hvad de nære i deres Hjerter og hvad der bliver forhandlet i deres hemmelige Raadsforsamlinger. Blodsudgydelse og Mord er hvad de ønske, og de agte at sprede disse Onder over hele Landet, saa at der tilsidst ikke findes en Plet, paa hvilken Fredens Engel kan boe.

Det er i Sandhed beklageligt, at saamange Mennesker gaae tabte i den nu stedfindende Krig i vort Land. Propheten Joseph Smith sagde, at det vilde røre Hjerterne, men hvorfor finder disse Ødelæggelser Sted? Det er Himmelens Straf over dem, fordi de dræbte Guds Prophet, Joseph Smith. Har Regjeringen ikke samtykket i hans Mord og til yderligere Ødelæggelse af de Sidste-Dages Hellige, om muligt? Men man fandt, at det kunde ikke lykkes at udføre disse onde Planer.

Forend vi forlode Nauvoo, tilveiebragte Congressens Medlemmer en Overeenskomst med de Sidste-Dages Hellige, og vi indvilligede i at forlade de Forenede Staters Gebeet. Vi gjorde dette og kom til disse Bjergegne, som i engang hørte til Mexico Territorium. Da vi vare rede til at drage mod Vesten, kom der en vis Herre til os og spurgte os om paa hvilke Betingelser vi vilde reise til Californien og befolke det. Han lod os vide, at han var bemyndiget af vedkommende Authoriteter til at forhandle denne Sag med os. Jeg troede dengang, at Præsident Polk var vor Ven; vi have troet det hele Tiden og troe det endnu. Vi bleve enige om at opmaale og nedsætte os i Californien — vi trak nemlig de ulige Nummere, medens Regjeringen trak de lige; men jeg troer Præsidenten blev styrtet i den mexicanske Krig, ellers vilde vi have begivet os til Californien og nedsat os der, men vore Beregninger sloge feil. Der er Mange af Eder, som ikke vide dette.

Joseph Smith sagde, at dersom det lykkedes Folket at tage hans Liv, hvilket det gjorde, vilde Krig og Ødelæggelse

tugte Folket og det skulde prøve paa at dræbe hinanden og den ene Pøbelhob efter den anden skulde hærje Landet. Ere de blevne færdige med dette? Nei, de have netop begyndt nu med at ødelægge Menneskeliv og Eiendomme. De ville opbrænde alle Dampskibe, Landsbyer, Byer og Huse, der tilhøre deres Fjender og som de kunne faae fat paa; de ville ødelægge den Føde og de Klæder, Qvinder og Børn skulde bruge, og danne Tiggere af dem uden Hjem og uden nogen Beskytter; de ville saaledes omkomme, og dette kun af Blodtørstighed; denne Ødelæggelse og Forvirring ville de bringe over os ogsaa om de kunne, men de formaae det ikke, og jeg siger i den almægtige Israels Guds Navn, at de ville aldrig blive istand dertil. Vi ville have Fred, om vi endog skulle tilkjæmpe os den. De have ikke nu og ville heller aldrig faae Magt til at ødelægge Israel. Den Tid skal komme, da den, der ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa flye til Zion.

Der er bleven prædiket meget for os i dette Conferencemøde, men hvorledes ere vi for Gud; ere vi Sidste-Dages Hellige, naar der er Forstyrrelse, Begjærlighed, Tvistighed, Sløvhed og Utaknemmelighed iblandt os? Maa Gud hjælpe os til at opdage enten vi ere lydige eller ulydige, og om vi elske det, der hører Gud til, mere end Jordens Frembringelser. Ville vi fra nu af og fremdeles lytte til den gode Aands Hviskεn og tilbringe al vor Tid til Guds Riges Opbyggelse paa Jorden og lade dette Riges Fjender gjøre som de synes? Gud vil styre alle Ting til sit Folks Gavn; maa Gud hjælpe os til at være sande Hellige.

Jeg vil nu paalægge Biskopperne, baade de, som ere tilstede her og ogsaa de, der ere fraværende, det Hverv, som Enhver vil kunne see baade er nødvendigt og rigtigt, og det er, at de paasee, at der er tilstrækkelig Sæd i deres respective Distrikter, saa at de ikke komme i Forlegenhed, om de endog skulle vente paa ny Sæd til næste Høst; dersom der ikke allerede findes tilstrækkeligt, maae I see at skaffe det, saaledes at de Fattige kunne faae det for en billig Betaling, naar de ønske at kjøbe. Der findes Personer, der ere dumme nok til at sælge den sidste Sæd de have og kjøbe unyttige Ting istedet og derved bringe Nød over hele Samfundet. Jeg opfordrer Biskopperne til at passe paa at saadant ikke finder Sted og ogsaa hjælpe de Nyankomne til at faae Beskjæftigelse, paa det at Ingen er ude af Stand til at fortjene sit Ophold. De, som have fuldt op af Hvede, bør beholde det, saa at Ingen vil komme til at lide Nød i Fremtiden.

Jeg paalægger ogsaa Biskopperne at paasee, at hvert Medlem i de forskjellige Distrikter har tilstrækkelig Sæd i Behold til næste Aars Høst, og da ville vi stole paa Gud for det kommende Aar. Vær ikke saa uvise at sælge det Brød, I og Eders Børn selv behøve. I bør opbevare saameget, som I behøve til Eders eget Ophold og Resten kan I sælge eller gjøre ved hvad I synes; husk paa, at I kunne ikke faae noget at kjøbe af mig uden I betale det godt. Der var en Mand, som i forrige Uge ønskede at kjøbe noget Meel af mig, og jeg lod ham vide, jeg vilde sælge ham noget til en Priis af sex Dollars pr. 100 Pund, naar han betalte det med Guldstøv; han troede dog han kunde faae det billigere og gik sin Vei. Jeg var meget glad over ikke at have solgt ham noget, thi naar Qvinder og Børn begynde at lide Nød, vil jeg ikke have, at man skal kunne sige, jeg solgte Meel. Jeg vil da føle meget bedre, naar jeg med Sandhed kan sige, at jeg aldrig solgte Meel, naar jeg kunde see der vilde blive Mangel derpaa i Fremtiden. Jeg er

villig til at give Meel som Betaling til dem, der arbeide for mig, og jeg er ogsaa villig til at antage flere Arbeidere i min Tjeneste og vil gjerne sælge dem Meel til den Priis, jeg har nævnt; men jeg er ikke villig til at sælge det saaledes, at det bliver ført ud af Landet eller overlade Fremmede det, naar det behøves til at opholde dem med, som have deres Hjem her, hvor vi have vort.

Jeg vil slutte mine Bemærkninger med at ønske Guds Velsignelse over alle de Hellige overalt paa Jorden. Amen.

Med denne Tale sluttedes Conferencen Klokken lidt over eet om Fredag Eftermiddag. Der har vist aldrig været noget Conferencemøde afholdt, hvori en større Enighed og bedre Aand har gjort sig gjeldende end i dette. Fra Mødets Begyndelse til dets Slutning føltes en Forvisning om det Sidste-Dages Værks Seir, baade af Tilhørerne og af Talerne, hvilket vistnok vil bære gode Frugter. De Solo- og Chorsange, som bleve afsungne af Chor t, bidroge meget til at forskjønne Mødet og gjorde Lederen af Choret, Professor Thomas, megen Ære.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1839. (Fortsat fra Side 95.)

Søndagen den 23de gik jeg til Br. Wilcox, hvor jeg prædikede for en talrig Forsamling; de Forsamlede vare saa ivrige efter at høre Vidnesbyrdet, at de endog stode i Regnveiret. Efter Forsamlingen tilkjendegav de deres Tilfredshed med hvad de havde hørt.

Mandagen den 24de begave vi os paa Hjemreisen; paa Veien toge vi ind til Br. Perkins nærved Fountom Green i Hancock County; de bade os om at blive, og vi gjorde det da ogsaa. Idag kjøbte Kirken Nashville By i Lee County, Iowa Territorium, tilligemed de tyve tusind Acres Land, der ligge ved den.

Tirsdagen den 25de afholdt vi en Forsamling, i hvilken jeg talte med stor Frimodighed til de mange Tilstedeværende. Onsdagen den 26de ankom jeg med min Familie til vort Hjem i Commerce.

Torsdagen den 27de.

Commerce, Illinois, den 27de Juni 1839.

Min Herre!

Som Svar paa Deres Forespørgsel om de Bøger, De søger, tjener: Jeg har spurgt efter dem, men jeg troer neppe der er nogen Udsigt til at erholde dem igjen; da jeg ikke har været istand til at komme paa Spor efter dem, har jeg opgivet Haabet om dem. Jeg vil dog raade Dem til at spørge efter dem hos Dr. Avard, dette er den sidste Udvei jeg kan tænke mig til at erholde dem paa.

Deres hengivne
J. Smith jun.

P. S.

Siden jeg skrev Ovenstaaende har en Mand fortalt mig, at han har seet, at Dr.

Avard havde Bøgerne; hvad han gjorde med dem, vidste han dog ikke.

J. S.

Til
Hr. Jacob Stollings.

Jeg mødte i en Conference med de Tolv; Br. Orson Hyde gjorde sin Bekjendelse, og Præstedømmet blev atter givet ham igjen.

Ved denne Leilighed talte jeg til Brødrene temmelig længe, omtrent som følger:

Troen kommer derved at man hører Guds Ord ved hans Tjeneres Vidnesbyrd; et saadant Vidnesbyrd ledsages altid af Prophetiens og Aabenbaringens Aand.

Med Omvendelse bør man ikke spøge hver Dag. Daglig Overtrædelse og daglig Omvendelse er ikke Gud til Velbehag.

Daaben er en hellig Ordinantse, som gaaer forud for Annammelsen af den Hellig-Aand; det er den Kanal, gjennem hvilken den Hellig-Aand vil flyde.

Den Hellig-Aands Gave kan ikke meddeles paa nogen anden Maade end ved Retfærdighed og Oprigtighed hos den Paagjeldende; dersom disse Egenskaber ikke ere tilstede, er det unyttigt at lægge Hænderne paa Nogen for at faae den Hellig-Aand, thi den vil snarere gaae bort fra den, hvem man søger at paalægge den, naar ikke de nævnte Egenskaber findes hos ham eller hende.

Tungemaalsgaven blev given i den Hensigt, at man ved dens Hjælp kunde prædike i det Sprog, Tilhørerne forstode, som f. Ex. paa Pintsefestens Dag. Det er ikke nødvendigt, at Menigheden skal belæres om denne Gave, thi Enhver, der besidder den Hellig-Aand, kan tale om de Ting, der hører Guds Rige til, ligesaa godt i sit Modersmaal som i et fremmed Sprog, thi Troen kommer ikke derved, at kraftige Gjerninger eller Tegn udføres, men ved Forkyndelsen af Guds Ord.

(Fortsættes.)

Kirkens Fald og Opreisning.

Mørk var Natten, ingen Stjerne
Lyste ned paa dunkle Sti,
Mange Men'sker vilde gjerne
Føres ud af Slaveri,
Men hvor skal man Veien finde
Til Lyksalighed og Fred?
Ingen Mand og ingen Qvinde
Af sig selv den Kundskab veed.

Hvem vil Fangen arm forløse,
Som i Trældom bunden er?
Ei man kan af Brønden øse,
Naar man den ei kjende lær'.
Nøglerne at løse binde,
Har jo Menneskene tabt,
Paven har jo ingensinde
Den i sine Hænder havt.

Kirken blev opløst og spaltet,
Manglende Apostelskab,
Secter om hinanden vralted'
Nærindtil Fordærvets Gab.
Kirkens Liv var nær ved Graven,
Som af Christi Mund blev sagt,
Sidst udryddedes af Paven
Og af Antichristi Magt.

Nu er Tiden atter kommen,
Hyrden samler sine Faar,
Inden kort tilstunder Dommen
Efter nogle stakke Aar.
Jerusalem og Zion bygges
Gjennem fromme Hænders Flid,
Herrens Hjord der bedst betrygges,
Derfor haste vi og did.

Joseph Smith med ivrig Raaben
Bad til Gud i herlig Sky,
Pludſ'ligt ſeer han Himlen aaben,
Engle komme ned i Ly,
Hvilke ham til Trøſt ſaa talte,
At hans Syndeſkyld ſaa ſvar,
Som hans arme Hjerte qvalte,
Af Gud Fa'er tilgivet var.

Englene ham nu tilſagde
Hoit og tyd'ligt, vi forſtaae,
Og ham varmt paa Sindet lagde,
At han aldrig maatte gaae
Til de mange falſke Kirker,
Fly dem, er de end forgyldt!
Sjæles Undergang de virker,
Fly dem for din Frelſes Skyld!

Efter Sandheden de famle,
Men de fare Alle vild,
De med Babels Fald maae ramle,
Al dets Prædiken er ſpildt.
Tomt de udſaae, tomt de høſte,
Haabløshed er deres Slut.
Herrens Naad' og Hjælp ei trøſte
Dem, ſom jog hans Vidner ud.

Nu de gaae trods Verdens Hindring
Overalt paa falden Jord,
Sprede Sandheds Lys og Lindring
Med det himmelſendte Ord.
Zions Anker faſt vi holde,
Derved frelſes Chriſti Brud,
Snart omſtyrtes Babels Volde,
Zion gaaer af Trængſlen ud.

Moſes gik for Israels Skarer
Fra Ægyptens Trældomsland,
Under viſte han i Farer
Gjennem Røde-Havets Vand.
Kildevæld ſprang frem af Stenen,
Da den ſlog's med Herrens Stav,
Den af Gud anviſte Grenen
Bittert Vand dets Sødme gav.

Lig'ſom Oldtids Mænd, de Viſe,
Vandrede til Guds Behag,
Saa den ſamme Gud vil viſe
Samme Under end idag.
Tiden ganſke ſnart er inde,
Som Guds Hellige de ſpaae,
Da blot de, ſom Zion finde,
Kunne ſikker Frelſe faae.

J. Engberg.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ſte og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ſte Sal tilvenſtre og paa alle kongelige Poſtcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesſe N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.